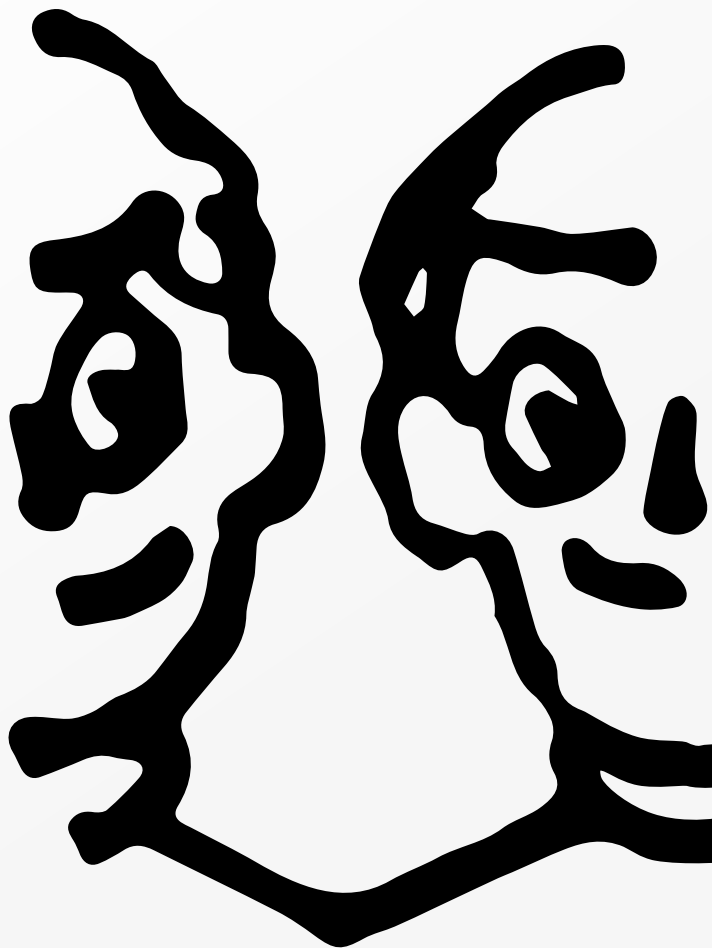

Kurátor
Lukáš Hofmann

Text
Nat Marcus

A Guiding Dog for a Blind Dog

Vezmi si jeden a následuj symboly!

Veronika Čechmánková

Přicházíme v míru, 2018
mouka, voda, kvasnice, měděný drát

Hybridek, 2018
keramika

Dnes ráno mě probudila buď skupina vodních bubeníků liquidní nebo PR dron inzerující milimetrový papír ze snu o tobě –

záblesk bílé,
trhnutí
vodítká, které mě vede
tmou do zvůčnějších temnot.

Lůno připomínající
vůně těsta a vlhké teplo, jdu dolů za Pekařkou.
Peče všechny bochníky a malinové koláče, které na táboře sníme, čtyři jídla denně, takže její život je vlastně sled cyklů odvíjejících se podle kvásku. Spi v kuchyni, věže videokazet o Růmim a súfijské mystice vedle sudů s moukou a sušeným ovocem (dřív se zabývala tancem dervišů).

Jednou mi řekla, že její chleby jsou záznamy nebo že mají svou vlastní abecedu a systém písma. Lidé buď říkají, že píše autobiografii do škrobu nebo že jí její bochníky uctívají jako božstvo (celou tu dobu ruce hnětou těsto, tvarují, upravují). Dle mne asi obojí.

Když jsem ale cestou do kuchyně prošla kolem řady fikusů, trouby byly vypnuté a pekařka nikde (vzkaz na nerezové pracovní desce:

„Připoutala jsem se k frakovací vrtačce, přijedu později. xo“).

Nemám u sebe telefon
a tak nevím,
kolik je hodin,
ani kde to najednou jsem,
a už ani nemám
hlad, noci
se mi zalívají oči a zvoní mi v uších.

Ursula K. Le Guin

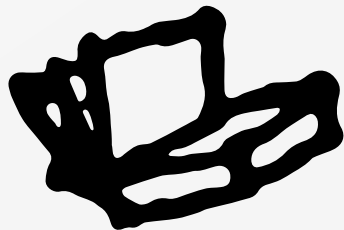
Always Coming Home, 1985
paperbacková kniha

Ursula K. Le Guin / Todd Barton
Hudba a poezie Keshů, 1985
nahrávka

Potřebuju jít do knihovny.
Odpolední slunce je rozděleno do políček,
jako deska na piškvorky,
něco z něj se zachytilo
na rámu
okna, hashtag
vyrytý do čtverce denního světa
na podlaze
mého pokoje – těsně mimo jeho pohled,
hromada papíru
vytváří můj dočasný noční stolec:

- *Always Coming Home* od Ursuly K. Le Guin
- Letáky, které mi minulý měsíc nastrkali do kapes bojovníci Hnutí za placatou Zemi (měl jsem špatný pocit, všechny poslali do záchytných táborů, roztahujících se stanových měst bez infrastruktury vztyčených na svézích a téměř nedotčených pohřebních pláních vedle ruin dávno zřícených textílek)
- Ovidiový *Žalozpěvy*, dopisy v básních napsané v exilu
- *Stopařův průvodce na planetu Orgasmus* od Annie Sprinkle, Ph.D.
- *Antverpy* Roberta Bolaňi
- *Dahlgren* Samuela Delaneye
- *Skryté rytmy: rozvrhy a kalendáře ve společenském životě* Eviataru Zerubavela
- a hory a hory starých běžových zkroucených sázkových listků ze Závodistě

Venku krouží jestřábi
pouští světlo
dovnitř: vzdává se.
Tetelící se vzduch.
Říkám si, že se pomodlím,
ale pak si raději zakouřím,
zvony teď vyzvánějí:
společný oběd,
čerstvá, ještě teplá houska
a nelepivé 3D tisky jílů
na ni čekají dole.

Různí autoři a autorky

Beneshova taneční notace,
labanotace, *Beauchamps-Feuilletova notace*
kniha o taneční notaci, různá
data publikace

Ačkoliv moje záliba v choreografii Merce Cunninghama (1919-2009) může pramenit z hluboce zakořeněné závislosti na hazardních hrách, i tak se přistihnu, jak se pohybuji v rytmu jeho tanců. Vytvořil sled pohybů, které jsou založené na vržení kostky, hoďu mincí, sejmutí karet ze zamíchaného balíčku: náhlé otočky kinetického úmyslu, nepochybné. Jaký byl vzduch na pódiu? Napjatý, jako pružina v hracím automatu? Nebo jako tady v mé ložnici, kde právě píšu? Něco, co není nutné mnou, řídí pohyby mého zápěstí. Mám za to, že právě vedeme dialog, a proto jsou všechny mé básně přepisem náhody. Co je pak stabilní zápis hry blackjack nebo flám táhnoucí se po parketech nočních klubů?

Když jsem naposledy šel do Kasina, na obrovských plochých obrazovkách v hale se štukovou výzdobou dávali interview s Cunninghamem a Johnem Cagem. Vestoje jsem tam sledoval ten rozhovor celou hodinu a pak jsem odešel, a jak jsem kráčel, v kapsách si povídaly mince.

José Montealegre

Objev, 2018
keramika, měď

Rozbitá věž s klenutým stropem, 2018
keramika, měď

Přicházím domů poté, co jsem byl tančit nebo hrát o peníze, cítím se příjemně morbidně. Nejsem mrtvý, jen jsem poklekl, abych si s některými z nich popovídal. Není divu, že Tatsumi Hijikata (1928-1986), mistr japonského tance *butó*, který kdysi v dopise napsal: „Potřásáme si rukou s mrtvými, kteří nás povzbuzují z prostoru mimo naše tělo,“ provozoval i noční klub.

Tančit nebo hrát o peníze: střílíme hodiny, protože se nám nikdy nepodaří skutečně zabít čas. Závodní dráha, kulička rulety, disko koule, čtyř čtvrtinový takt, cokoi, vytvářejí sice jiné, ale i tak fiktivní, cykly. Přiležitost v kruhu. Vycházím z tohoto klubu s názvem Trója, terakotové dlaždice na podlaze, amfory, urny rozprostřené kolem baru. Uprostřed místnosti je bazének s cedrovým čajem, takže každá noc (a ráno) má formát víření a kruhů, lidé obíhají jako hodiny na ciferníku, lítají na ketaminu veterinární jakosti:

Rytmus pokračuje bez ustání a jak tancuji, začínám cítit to povzbuzení, Hijikatovo nebo toho beztělého, toho mého já z prvního semestru, a ta clubgirl, kterou jsem, se mi připomene, a v tomto třetím prostoru už nejsem tak úplně žena ani znovu muž.

Proč je toto povzbuzení to nejbližší ke spáse, co znám?

Jako bych se díval na scénář světa zkoušený do zblbnutí zdálky ze zadních sedadel.

Jen tehdy, když jsem obojí a ani jedno hybridní Honda Civic, oko bere, beztělý, zahlednu tvé letmé pohledy: skrz syntetickou mlhu nebo krvavý opar kohoutích zápasů na mě ziráš ty.

Hnutí za placatou Zemi

2018
vinylové nálepky

Propagační nálepky vlající ve větru – vyklidili tábor misionářů placaté země. Teď tu skupina asketiků zaparkovala své přívěsy a v noci nás nenechají spát přes své pěni mystických chvalozpěvů Hildegardy z Bingenu, německé jeptišky z 12. století. Některé písně poznávám, broukám si tu věnovanou andělům, která začíná:

*O gloriosissimi lux vivens
angeli qui
infra divinitatem
divinos oculos cum mystica obscuritate
omnis creature
aspicitis*

...

Ó, překrásné světlo živoucí,
poslové, již
dlíte pod božstvem
a jako tajemní čarodějové ze stínu
na všechna stvoření
shlížíte
...

Sophie Jung

S metrikou sem, 2017
dýhovaná police, měděná tyč, masážní míč, plastové
ramínko, kostým Flintstoneových

Selhání smutku, 2017
rezavý rýč, smuteční závoj, nakreslené 3D penisy, rezavý
disk, tenisová ponožka

Tlesk tlesk tlesk, 2017
dvě tylové sukýnky, svíčka ve tvaru medvěda, figurky
mimozemšťanů, textilní tabule, balicí fólie

Kráčím podél pobřeží ke Kasinu, po pláži s pískem
koupeným mafii. Skládá se ze smontované elektroniky,
rok co rok hromadně dražené na tajných základnách CIA.
Přilétá straka, do duny pokládá Amazon Echo a rozezpívá
se. Čeho si žádá? Rozezná Echo její hlas, jako ty teď,
doufám, rozeznáš ten můj? Ve svém životě mám tolik
přístrojů ovládaných hlasem, ale my se pořád mluvíme dle
scénáře. Pod dásněmi mám zasunuté společenské notace;
básnická tradice není víc než posvátná bokovka. Někdy
jim čtu básně a oni se mě na oplátku ptají, proč do svatýň
rovnám smetlí, co si přinesu domů z ulice nebo ze třetí ruky
(barevná skříčka jako tuhý datlový olej, rezavé lopaty, cáry
papíru a sukni). Jazyk visí, říkám jim. Jediné, s čím můžeme
pracovat, je obraz této modré planety. Voda je bez hnutí.
Cyanová dotyková obrazovka. Všimám si naoranžovělého
neonového svítu Kasina a slintám blahem.

Steve Jackson Games

Illuminati: The Game of Conspiracy, 2012 (1983)
karetní hra

Bílý šum dronu, jež pokrývá to oddělení,
přerušuje zvonek:
tříští se skrz otvory ozdobného arabského
okna

a já vidím, že to je ten podomní vůl,
co přichází každou neděli,
vnucuje své obvyklé obligace na kryptoměny,
dárkové karty mPesa,
brožury vyvracející mýty o Zemi kulaté
(misionáři mají zásilkovou službu)
a bio fenylk.
Zvoní znovu
a signál se prázdně odráží
do relativního klidu:
je neděle, náš den oddechu
od lovení dat, psaní PR či vysedávání
v etických komisích.
Téměř celá osada je venku
v Kasinu, nebo možná
píjí gin s tonikem poblíž jeskyně.
Vůl si odrkne,
jakoby
zahrabe kopytem v prachu
a vydá se k vedlejším dveřím
k letištnímu hangáru přeměněnému na
dočasný bydlení,
kůže mu na slunci jen hoří.
Ještě jednou si vyložím
illuminátský pasión.
Ten pakl
jsem si od vola koupil minulý týden
a zaplatil ho zfalšovaným Bitcoinem.

Nico Walker

*Můj otec má přes celou ruku
vytetovaný tribal*, 2018
kovové trubky, látka, organický
materiál, plast, diamanty Swarovski.

Skleněný moodboard, 2018
sklo, plast

Práce navíc: čistíme kartotky
a pevné disky volavek poskytujících
datové služby na černém trhu.
Na oplátku nám dávají kartóny
mentolových cigaret z Mexika. Za
radiátorem je seschlý pořadač
s prasklým hřbetem, jenom stránky
a stránky zalamovaných článků
z módních časopisů, z toho jeden
upoutá mou pozornost:

*„Ať vykvete sto pohlaví! Genderový
abolicionismus“ je zkratka pro snahu
vytvořit takovou společnost, ve které
vlastnosti v současnosti podřízené
genderu už nebudou odrazovým
místkem pro asymetrické zásahy
moci.“*
- Laboria Cuboniks: *“Xenofeminismus:
Politika odcizení”*.

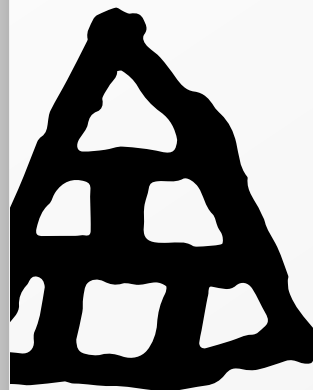
*Práce Nico Walker byla v posledních
letech součástí širší tendence
provázat umění a módu – od určité
chvilky mezi nimi nelze rozlišit, vzniká
hybridní forma. Tato „třetí“ forma
neohrožuje ani potřebnost stylisty
jako toho, kdo nutně obléká lidské
tělo (a další věci spojené s touto
činností: zapojují se do sítě designerů
a modelů, skládá dohromady
náladu a textury), ani schopnost
nás přesvědčit, že v procesu tvorby
vyšel najevo půvabný akt zničení,
což je nebezpečí uměleckému dílu
vlastní. Samozřejmě že i zde, jaké
v případě každé binární opozice, se
rozdíl pod určitým tlakem postupně
rozmazává. Možná že toto spojení
je určeno na jedné straně mobilizací
módy ve výrazně nekomerčním
kontextu a na druhé straně otevřením
prostoru v rámci tradičního formátu
výstavy umění módy, které je
zastupitelné a podléhá trendům.
Walker obratně klouže mezi oběma,
od tvůrčí platformy AMAZE spolu
se Sarou Forsberg po znepokujující
a choulostivé detaily jejího portfolia
– přemýšlím o těch páscích
u podpatkových bot otevřených
za kotníkem jako křehká past na
medvěda s rozevřenými čelistmi.*

*Letos na jaře v Praze Walker připojí
další nejasně ohraničené práce:
představí se v galerii Futura v rámci
skupinové výstavy Vodicí pes pro
slepého psa, jejímž kurátorem je
Lukáš Hofmann, další současný
tvůrce propojující umění a módu.
Práce s názvem Můj otec má
vytetovaný tribal přes celou ruku
zahrnuje moodboard a soustavu*

*kovových trubek, „oděných“ do
oblečení od designerů Alvy Ilte
Johannson, Dany Maškové, Carla
Gustava von Platena, Ivy Proškové
a do dalšího vybavení, jako například
do Head, Heart, and Guts: How the
World's Best Companies Develop
Complete Leaders. Můžete tomu
říkat sochařský akt odívání nebo
oděná socha; ať je to, co je to, Walker
prohlásila, že k tomuto dílu ji vedlo
zkoumání řady konceptů, které
se týkají ženské síly: matriarchát,
jeskynní ženy a kultury Venuše, hliněné
masky, dominy, ženské ozbrojené
domobrany. Než aby ukazovala
jakoukoliv zjednodušující binární
opozici “jemné” síly ženských textilií
a “tvrdé” a kovové mužské struktury,
skládá zrakovou a hmatovou
reprezentaci ženské síly, což je
vlastnost, která vytlačuje gender.
Její volba odít ne-lidskou konstrukci,
tělo bez kódu, též upozorňuje na
vady a záseky zaprášených výmyslů
módního systému, který je stále
rozdělený na sezóny dámských
a pánských oděvů.*

*Čili stejně jako kolektivní autorka
Laboria Cuboniks píše ve svém
Xenofeministickém manifestu, ať
vykvete sto formátů mezi disciplínami
umění a módy! Dílo Walker a jejich
současných nadále*

*Tady je stránka utržená. Zbytek
článku se pravděpodobně rozkládá
někde ve strži, tisíce kilometrů daleko,
poletující prapodivným údolím, které
je plné zelených akrylových nehtů
v bezvadném stavu.*

tranzit.cz

Strípky z analýzy případu mnohočetné poruchy osobnosti, 2018
performance

Daniel Blanga-Gubbay ve své přednášce „Möbiův pásek: O fiktivních institucích“ rozebírá, nakolik se instituce, stejně tak jako národní státy, korporace a organizovaná náboženství spoléhají na to, že pozlátka přírody bude fungovat. Tyto orgány sebe často nahlížejí (a propagují se) jako zcela přirozené, a tím opravňují svoje jednání. Zákony, jimiž se řídí, jsou samozřejmě písemně dány, ale za tyto konstrukty nenese zodpovědnost ani příroda ani ruka boží. Blanga-Gubbay dále vysvětluje, že v jádru všech těchto entit se nachází fikce: to, co se tváří jako základní skutečnost, je jen smyšlenka. Pokud tento fakt přijmeme, můžeme si představit, nakolik by to mohlo vypadat jinak. Instituce, které si jsou tohoto faktu vědomy a komunikují o něm (jako např. fiktivní obchodní struktury a organizace v Borgesových povídkách, spekulativní reality Ursuly K. Le Guin či do detailu promyšlené úřady jako v případě Zoologického institutu pro nedávno vyhnulé druhy od Jozefa Woutera z roku 2011), pomáhají rozvíjet kritické autorství schopné revidovat a vytvořit nové reality.

Běžně považujeme tradiční umělecké instituce, jako jsou muzea či veřejné sbírky, za prostory, které v rámci svých hranic hostí fikci. Blanga-Gubbay chce situaci obrátit naruby a otestovat možnosti fiktivních institucí, k nimž přistupuje spíš jako k románovým postavám: „Předstírat, že je něco jiného, může pro toto „něco“ vytvořit možnost se zjevit... Instituce koneckonců jen nehostí fikci, ale je také jejím hostem. Jedná se o kruhový mechanismus.“ Kruh, který následně popisuje, je kruh Möbiova pásku, pásu nepřerušovaného povrchu, který se kroutí a chvíli vypadá jako vnitřek, pak jako vnějšek. „Pojedeme-li po jeho hraně prstem, dostaneme se závratným způsobem dovnitř, aniž bychom chápali, kdy přesně k tomu došlo. Hranice jsou rozmazané, zjišťuji, že se nacházím ve fikci a objevuji fikci jako součást jakékoli instituce a objevuji i radost z fikce jakožto nástroje přesahujícího přidělenou identitu.“

Tenhle printout jsem našel v kanceláři na podlaze celý nasáklý vodou z louže, vedle lekninů u vmáčknutého stolu dalšího PRisty. Kdo byl klient, netuším (vypadá to spíš na esej od nějakého studenta z bakalářského programu), ale to, o čem Blanga-Gubbay podle všeho píše, mi připomíná Závodiště: nikdo netuší, komu to místo vlastně patří, a v jakém legálním přítmi funguje. Někdo tvrdí, že synovci učitele z Triády. Jiní zase, že prý bývalému galeristovi, který kdysi vrazil prachy do sladkovodního gejzíru. Na každý pád, střed stavby zeje prázdnotou. Jen po úplném okraji tohoto dva kilometry širokého okruhu se jeden den prohánějí býci, druhý den sportovní boby a tak dále, týden co týden se točí v kruhu, s pravidelností mechanického zvuku. Stejně není nic vidět, protože to pole je tak daleko. Úřední chrti nás udržují v obraze o tom, jak závod postupuje. Když se na konci všichni seřadí a mžourají do agresivní perleti rána, fikce luskne a my všichni si připomeneme skutečné ticho.

Krka

Finpros
tablety finasteridu, licencovaného roku 1992

Můj někdejší soused - kde je teď? Jeden čas jsme spolu susedili a pak zase ne, uzly rozuzlené, rytmy vyhnání – to o Las Salinas byla pravda. Někde v Dominikánské republice je město obývané méně enzymy, mlhami bez genderu, ovály vyzrálé dvojznačnosti. Samozřejmě že i tam farmacie smočila své pochybné prsty chráněné rukavičkami. Včera večer jsem se na starých serverech BBC dočetla:

„Tento nedostatek se zdá být vrozenou vadou, zcela běžnou v této části Dominikánské republiky, ale velice vzácnou jinde. Chlapci tam vypadají po narození jako ženy, ačkoliv mají chromozom XY. V pubertě jim, stejně jako jiným chlapcům, podruhé vzroste hladina testosteronu. Tentokrát tělo zareaguje, a tak jim vyrostou svaly, varlata a penis.“

Zevrubný lékařský výzkum doktorky Imperato-McGinley ukázal, že ve většině případů to vypadá, že jejich nová mužská výbava funguje, jak má, a že většina Guevedoců dožije jako muži, i když někteří podstoupí operaci a zůstanou ženami.

Imperato-McGinley přišla taky na to, že Guevedoci mívají malou prostatu, což mělo pro mnoho mužů na celém světě obrovské důsledky.

Jejího pozorování z roku 1974 si všiml Roy Vagelos, vedoucí vědecký pracovník v nadnárodním farmaceutickém gigantu Merck. Pokládal ho za neskutečně zajímavé a zahájil výzkum, který vedl k vývoji současného best-selleru, finasteridu, který blokuje působení 5-alfa-reduktázy, čímž napodobuje nedostatek dihydro-testosteronu, pozorovaný u Guevedoců.

Moje žena, praktická lékařka, běžně předepisuje finasterid jako efektivní způsob léčby nezhoubného zvětšení prostaty, opravdového prokletí mnoha stárnoucích mužů. Finasterid se používá též k léčbě mužské plešatosti.“
“Neobvyklý případ Guevedoců,” 20. září 2015, BBC Magazine Online.

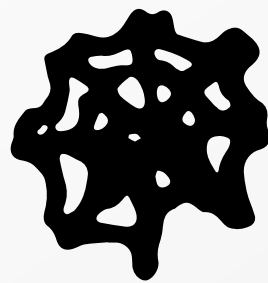
David Střeleček

Paleotechnické drama, 2018
bezové a smrkové dřevo, kabely,
keramika, kovové šrouby

Viděl jsem tě venku,
v nočním životě,
skrz hlavní tepny.
Radiální místnosti večer co večer.
Řasy jako rozušky.
Olivové výhonky.
Neon na orchidejích.
Pašované prášky z hub,
Architektura plná zvonů
se dívá, kolik je hodin a všimá si
hustoty keramických
dlaždic na tovární podlaze,
a my jsme ještě venku

a já vím,
že jsem tě viděl.
V denním světle,
skrz mřížovi,
posazený na zídce,
instruktor s pohledem jako
síť tkaných zaživacích oltářů,
a zakřivení
ve slunečním světle barvy datlí
osvětlujícím pár větví.
Dočasně aureoly popravíště.
Prudké změny na vodní hladině.
Hromady nektarinek
svázaných k sobě,
přikryté plastem či sítí,
leží na piedestalech. Pod
chladným stínem cihlové zidky

jsem viděl tebe,
jak usínáš nad uzly,
a zaspíš i
široké záběry
ze *Zum Vergleich* Haruna Farockého:
jen záběry lidí,
kteří všelijak vyrábějí cihly.

Valínia Svoronou

Půvab kosmické růže I & II, 2018
stojan, 3D tisk florální múzy z pryskyřice, meteorické železo, řetěz, augit
z nejvyššího místa na zemi, vše prodchnuté vůni kosmické růže

Svit Mykonu 1, 2; 2015
laserem vyrytá přírodní guma

S bílou pěnou po stranách lodi míjíme zpola ponořené gumové sfingy, staré rybářské sítě poskvrněné od delfiních páteří, plechovky od Spriteu a přečpané čluny z dřevotřísky. Přívozem plujeme na párty kousek od pobřeží, kterou pořádá místní klub Sapho's Gymnasium. Všechno je externí, exportované, outsourcované. Je to lesbická párty, takže to určitě bude stát za to (a navíc není potřeba řešit tolik vlezlých heteráků a zlatých retrivřů na GHB). Cesta je dlouhá a během dne několikrát dostaneme strach, že se převrátíme; kapky alkaloidového deště zatékají střechou mého přístřešku z plochých obrazovek. Ale to je v pohodě. Mám ráda mořský vzduch. Hrajeme Chicago house a tancujeme na palubě; racci na nás už hodiny kálí. Jednoho večera v jednom ze záchraných člunů stavím svatyni sci-fi spisovatelce Octavii Butler (dva balíčky cigaret značky Camel Crush, kafrová limetka, stříbrný iPod mini, špagát) a pak ji nechávám klesnout do fialových úst oceánu, které jsou jaksi pořad hladové, pořad ožralé.

Sóley Ragnarsdóttir

Anglický chrt č. 4, 2018
akryl, spárovací hmota, olej, perly, vlna na
sádrovém odlitku, blindrám

Við hittumst aftur, 2018

akryl, spárovací hmota, olej, perly, vlna na
sádrovém odlitku, blindrám

Maluji tě zpracovanou mízou
(pozoroval jsem šerifové staveniště
navrtávat povrch země,
zatřást jím a vypít, co vyteklo nahoru).

Na portrétu (jakémkoli portrétu)
19 pjavíc promichává prostor, jehož jsi
popředím.

Od toho navštívění před několika lety
se zničehonic zjevuješ, poté, co hodiny
zírám skrz
mřížoví, před nimž ses objevila –
čedičový stín,
jasná zář,
pozvání –
a já jsem schopen jen naslouchat
melodiím
vábníček ptáků, které si turisté
kupují u nedalekého stánku s ovocem
a vydat se k Závodišti
nebo do Kasína
o nedělích, když nás pustí ven
na procházku.

Andrew Wagner

Wigglemuch, 2017
digitální animace (5 min.)

*Ille mi par esse deo videtur,
ille, si fas est, superare divos,
qui sedens adversus identidem te
spectat et audit*

*dulce ridentem, misero quod omnis
eripit sensus mihi: nam simul te,
Lesbia, aspexi, nihil est super mi
[vocis in ore.]*

*lingua sed torpet, tenuis sub artus
flamma demanat, sonitu suopte
tintinant aures, gemina teguntur
lumina nocte.*

*otium, Catulle, tibi molestum est:
otio exsultas nimiumque gestis:
otium et reges prius et beatas
perdidit urbes.*

Toho, jehož vidím rovného bohům,
ten, jenž, smí-li, bohy předčí,
sedí naproti tobě
pozoruje a poslouchá

tvůj sladký smích, který vyrve
ze mě všechny smysly; co jsem tě spatřil,
Lesbie, nic není nad něj
(hlas v uchu).

Leč můj jazyk je ztuhlý, tenký plamen
vklouzne do mých kostí, uši
se mi rozdrní; mé oči
pokryté dvojitou nocí.

Zahálka, Catulle, ti je na obtíž,
v zahálce hýříš a řádíš,
zahálka zničila nejednoho krále
a překrásná města.

Báseň č. 51 z Catullovy *Pisní* (asi 84-54 př.n.l.). Tuhle jsem přeložil,
když jsem popíjel rakiji v herně virtuální reality. Ostatní se na mě divně
dívají, jak jsem si latinsky šeptal a kouřil jednu za druhou v kruhových
zříceninách. Tu knihu jsem šlohnul z veřejné univerzitní knihovny.
Zrovna svítá, zpozoroval jsem.

ONE, Inc.

ONE: The Homosexual Viewpoint, 1963
časopis

Další zakázka, co mým směrem zapinkaly textové volavky:
část textu, kterou bylo potřeba zeditovat pro pražský
katalog. Zapotil jsem se nad tím tak, až kopie vypadá jako
politá inkoustem:

*Svým způsobem Hofmann dodržuje tradiční roli kurátora
jako opatrovatele a správce – role, která získala své základy
v době renesance, kdy šlechta, mniši, vědci a učenci sbírali
řadu exemplářů, artefaktů i uměleckých výrobků, které
uchovávali i vystavovali. Časopis ONE byl v letech 1952-
1969 vydáván jako měsíčník jednou z prvních amerických
organizací bojujících za práva homosexuálů, One, Inc.
Časopis si přirozeně ve společenské atmosféře Spojených
států poloviny století 20. století vysloužil kritiku: předpisy
o cenzuře (právní i kulturní) zakazovaly zobrazování „otevřeně
homosexuálních aktivit“ a Poštovní úřad Spojených států
odmítl časopis doručovat z důvodu obscénnosti obsahu.
Publikované ilustrace však nebyly nikterak pornografické,
spíš znázorňovaly eroticky ambivalentní výjevy: letmo
vyměňované pohledy, těla na lovu. Video animace
Wigglemuch Andrewa Wagnera, prezentovaná na této
výstavě, přináší výběr ilustrací ze starého vydání ONE,
díky nimž si lze snadno udělat představu o estetice a také
naprosto odlišné morálce doby, v níž byl časopis vydáván.*

*V jiném smyslu je tato výstava prostě jen další prací
v Hofmannově umělecké tvorbě, byť je jinak intonována.
Lukáš Hofmann vždy vystavoval kolekce: sblížil skupinu přátel
a spolupracovníků, obléknul performery do mixu vlastnoručně
vyrobených i zakoupených oděvů, rozprostřel celou škálu póz
přebraných z popu i historických kánonů (přičemž odkaz na
tento časopis a Wigglemuch je ukázkovým případem). V jeho
díle se opakovaně objevuje výstup, kdy se jeden performer
snaží zvednout druhého, ležícího jako mrtvolu, přičemž
tato performance vyvolává dojem Piety i hollywoodského
mužného hrdiny objímajícího omámenou dívku. Vysoká i nízká
kultura, vytvářená a prožívaná, vnitřek i vnějšek performance:
to vše nakonec projde stejným kanálem, tím stejným
Möbiovým pásem. To, co není považováno za „současné
umění“ je najednou v galerii a tradičnější formy se ve white
cube zdají nepřiměřenými.*

Tereza Sýkorová

Bez názvu, 2018
polštáře, make-up

Stroj na rubáše – po duševní hygieně proflámané noci
mi ještě zní bílý šum v uších, mřížka ještě naplná vzduch
ve čtyř rozích – někdy mě zdraví mramor, brouzdám se
tranzitním uzlem, zatopenými stanicemi metra, jindy je
den a jen den.

Jsi svatá, protože se zdáš vděčná a vedeš mě do výšin,
do extáze dívky tančící v klubu, dokud na konci jejího
póru visí jen mé jméno? I tam se hák uvolňuje a padá do
fialové svobody, kdy se mě ptá, kdo jsem, a já nemám
odpověď.

Ale co dělám já pro tebe? Modlím se? Zpocená dlaň.
Reklama na palmový tuk na autobusové zastávce. Obličej
stažený do úšklebku po hodinách naslouchání hluboce
malebným houseovým skladbám. Často říkám „Umírám“,
užasle se směju a protahuju „i“. Zavírá mi oči. Tehdy tě
občas vidím. O tisíc cigaret později my, ona a já, jedeme
vlakem domů a já se bez sprchy prospím do té nejčistší
ranní samoty, kterou si lze představit.

Druhý den: ruce ztěžklé dary, slunce barvy pergamenu,
staré svítky. A ty máš mou důvěru.

Federica Partinico

Bez názvu, 2018
barva ve spreji

Městské mozaiky, nastříkané na vnější povrchy cihlové kliniky, vyprávějí o pádu Tróji, ostatné ploty (zakrývající paralizéry) kolem továrny na léky, tmavozelené brány k místní dábelské kapli, reklamy na autobusových zastávkách, zpcené dlaně stojících městských hodin, prefabrikované cihlové zdi na plakátech českých předměstí (nasádrovaných až k náhrobním kamenům), a oprýskaná budka na vstupenky u závodistiě, někdo, kdo by mohl být já, tu cituje básně (Aimého Césaira, Charlese Simice, Achmatovou, staré římské věci) v době Tróji zlato jako zlaté lokny Achilla aka Brada Pitta.

OMORC

[2018 Vylepšeno] Uspávací stroj s monotónním zvukem, Terapie pro miminka s 24 uklidňujícími přírodními zvuky, Nespavost, Problémy se spánkem, Senioři, Přestávka v kanceláři, Pracující na směny atd., uvolněte se a odpočiňte si s pomocí časovače, S USB nebo na baterie pro miminka/ dospělé - mléčně bílá, 2018 stroj na bílý šum

Délka vitku roste a roste a já přestávám vidět: ne že bych neviděl, ale je to zamřžované. Žiju na šachovnici. Buňky se nedělí (proto mi tvá návštěva přišla posvátná: jakoby to byla mítóza). Ležím v posteli, předtím nám dovolili se osprchovat, a rozmotávám spirálu: změt pixelů. Někteří z mého oddělení založili klub pro kontrolu digitálního blackfacing. Ale já raději roluju sám, jenom já a dodávaný obsah, obrazy mi okorávají před očima. Můj momentální souseď je taky magor. Ještě jsem ho neviděl, ale každý večer si do nekvalitních bezdrátových sluchátek zakoupených na trhu s kořením (ten stejný fejkový model Sony jsem viděl mezi lněnými pytli s fenyklovými semínky, napodobeninami opioidů a azurovým pigmentem) pouští dechovkové harmonie, chvalozpěvy vyubnovávané na vodní hladinu a klubové mixy se samplý výstřelů, které každý DJ ze Soundcloudu v posledních letech ukradl od Total Freedom.

Pak zhasnou světla. Hudba se ztiší a slyšet je v následujícím pořadí už jen toto: zaklapávání západek měděných dveří, šustění (šepot, mlaskání jazyka), hukot venku přelétávajících dronů, jemnější šum astrální mřížky nad hlavou, libidózní písně slavíků a ticho mého čekání, trojúhelníček světla ještě nalepený na obličej, roluju.

Saemundur Thor Helgason

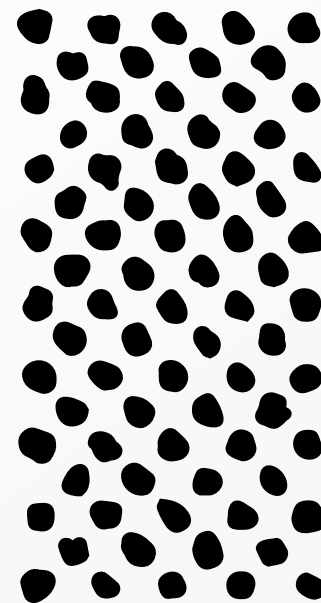
(feat. Anna Mikkola & Gnax Type)
Občanský spolek, prototyp loterijního lístku, 2018 digitální tisk na hliníkové desce

Smlouvy a odbory už nějakou chvíli neexistují. Obojek se uvolňoval, až nám spadl z krku a my jsme se přirozeně rozhodli vzepřít. Byla sobota. Pak několik dní, kdy jsme ze všeho možného vytvářeli hořlavé pyramidy – ze zaměstnaneckých knížek, SIM karet, mladých olivovníků rostoucích na kopcích, staré obaly od gumových medvídků. V plamenech jsme vypalovali cihly. V nově vzniklé tripartitní vládě dostali všichni stipendium ze stonků citrónové trávy, z nichž si pak uvařili čaj nebo je vyměnili za dlouhé papírky nebo mikro USBčka. Vznikl cech bojující za práva bezdomovců a deviantů, jejichž práci, spočívající v odklizení hromad hnjícího šafránu spod mostů a stavění chrámů kde to jen lze, stát samozřejmě nikdy neuznal. Pak nenápadně vystoupila na světlo stínová vláda, následující pátek provedla vojenský převrat a nesmluvní služby byly obnoveny. Jen tak. Parlamentní strukturu o třech částech zachovali, aby zmírnili naše výkyvy nálad, které jsou obvykle nebinárního charakteru nebo patří do plně krvácejícího spektra. Takže je zase sobota. Nikdo nemůže ven. Čtu Borgesovu „Loterii v Babylonu“.

„Tu téměř monstrózní různorodost dlužím jedné instituci – Loterii – která je v ostatních národech neznámá, nebo v nich funguje nedokonale či potají. Dějinami této instituce jsem se nezabýval. Víím, že mudrci nemůžou souhlasit. O jeho mocných účelech víím asi tolik, kolik by toho mohl vědět člověk nevzdělaný v astrologii o Měsíci. Moje země způsobuje závrať a Loterie v ní je hlavním prvkem skutečnosti. Až do dnešního dne jsem o ní přemýšlel tak málo, jako přemýšlím o chování neuchopitelných bohů nebo o svém srdci.“

Jorge Luis Borges, Loterie v Babylonu

Kdybch mohl vidět tu neudržitelnou hodnotu textu jako je tento Borgesův, asi bych oslepoval svých trpytem. Jako zvlněný západ slunce nad Los Angeles and Šanghají – hyper, ultra broskvová, smog a fikce. Loterie v Babylonu se takhle trpytí asi proto, že to je fikce. Ale kdo o tom rozhodl? Je-li to v zákoně, musí v něm být mezera.

Josefin Arnell

Holky s klišáty 1, 2, 3; 2018 akvarel, kresba

Mateřská loď jede do Brazílie, 2016 video (27 min.)

Stojím v chřtánu dalšího checkpointu, vnímaný a průhledný (bezpečnost je strašně libidózní, dnes a vždycky).

Zatímco skenuji mé tělo a rozhodují o mně, rotvajler v brnění jednotky S.W.A.T. převrhne

instantní kurkumové latté od Mercku a já mám dojem, že jsem tě zahlédl skrz železnou bránu:

Tetelící se výheň, dvourozměrná růže tvých rtů, tvé oči jako dvě doširoka otevřené letecké dráhy nebo velrybí tlamy –

syntetické zvonění přerušuje vizi. Teď už všichni souhlasíme, že u sebe nemám útočné zbraně.

Odvádějí mě k dalšímu zastavení na prohlídce tělesných dutin, všude je ticho (zaměstnanci spolu komunikují složitou

řečí rukou – tančící prsty). Otočím hlavu – tam, kde jsem si myslel, že jsem tě viděl

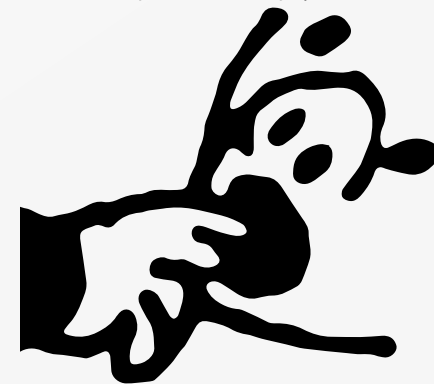
teď zabírá místo radikální buňka dospívajících feministek z předměstí.

Dívky se zraky průhlednými jako Bosporská úžina, pokryté klišáty rozkládají plány

fotbalových hřišť a nákresy ventilačních šachet bankovních sídel,

plánují bombové útoky a přenos místních protestních písní. Nemůžu říct, že bych neměl naději.

Ukazují jim doklady, také o mně hovoří, ale jiným tónem. Pak vítr: vůně jasmínu. Víím, že jsi poblíž.

Tomaz Kobialka & Friends

Past žízňě (živě), 2018
Raspberry Pi, živé Instagram Stories

Začal jsem nahlížet na svou offshorovou, outsourcovanou práci, kterou dělám kvůli penězům, umělecky. Někdo musel porazit bílý topol, z něhož Donatello vytesal *Máří Magdalénu*. Někdo v Afghánistánu vysekal ze skal lapis lazuli, aby ho pak nadřtili na ultramarín pro Giotta. Kominici byli potřebni pro výrobu inkoustu sumi. Z poloviny Francie jsou dnes růžové plantáže vlastněné Chanelem...

Chápu, že kolegům na konci pracovního procesu se někdy metadata musí zdát bohatá, jako jílovitá půda, když hledají a vyladují algoritmy, hromadí všemožná uživatelská měření, projíždějí reference terminů skrz sety dat, asi jako když vypustíte smečku policejních psů v oboře. Občas v úterý, se strašnou kocovinou, rozpráví několik tisíc emailů s trojskými koňmi, v nichž je schován malware.

Jejich analýzy pak putují dolů, do komunikačního oddělení, kde pracuju já, v kanceláři vedle pekárny, a vymyslím postranní inzeráty. Liší se klient od klienta. Na každý pád to jsou metaportréty.

Pro jeden farmaceutický chalífát, poté co jsem se zadíval na sloupcové grafy a přehledné tabulky hashtagů a přečetl několik stovek vzkazů, jsem dnes napsal:

„Jste gay, v depresi, cyklicky disociativní, naivní co se týče masového dozoru, a trpíte typicky mužským plešatěním? Kašlete na to, přidejte se k této ohniskové skupině pro Finasteride a vydělejte si rychlý prachy, zatímco vám znovu narostou vlasy!“

María Gorodeckaya

Fikce, 2018
čtenba zinu

Jsem ve veřejné knihovně. Je to vlastně jen část velkého distribučního centra na místě bývalého nádraží (většina mezikontinentálních tratí je dnes potopená v šedivém nálevu). V patře, kde bývala čekárna pro 1. třídu, je teď městské muzeum. Sbírká je směsí místních artefaktů historického významu (poštovní známky a podobně, plakáty hostujících performerů obhajujících práva sexuálních pracovníků) a děl od čerstvých absolventů akademie umění (všichni dnes dělají jen propracované moodboardy - nebo to jsou svatyně?). Někdy tam chodím, protože mají pár starých videí taneční skupiny Sashi Waltz. Ten soubor byl v roce 2002 fakt v kurzu.

Pak jdu dolů vyzvednout si zboží (všechno placené předem přes mPesu nebo PayPal). Každému okénku, kde se dřív prodávaly jízdenky na vlak, teď patří jeden produkt: tenhle je na koše s cibulí, ten vedle na dva litry laku na nehty, ten další na sto červených pilulek extáze ve tvaru sfingy (viděl jsem i tulipánové a jednou měli se Smrtkou) a tak dále. Myslím, že je to takový „superobchod“ jako Wal-Mart, až na to, že zboží se mění z týdne na týden a často někdo někoho pobodá, aby se dostal ve frontě dopředu. Před „knihovnou“, což je vlastně jen jedno okénko s knihami, fronta není nikdy. Když přicházíte, ucítíte santálové dřevo, které páli asi proto, aby zabránili termitům rozžvýkat všechny stránky. Žádné čtenářské průkazy, prostě vám pokaždé odeberou vzorek vašich slin. Vědí, kde mě najít. Když mi vrátí jazyk zpátky do pusy, spustím, že chci jeden výtisk *Hodiny pro mou hvězdu* od Clarice Lispector, a přes kovovou mříž okna rozeznávám šmouhy tvých ramen, tvůj štíhlý krk, uši jako dvě mince sněžné, krystalické mlhy – mrknu a ty zmizíš. Je to ten samý starý buldok, co mi podá zin zdarma.

Valentýna Janů

Jsi taaaak sexy, 2018
recitál v sauně

Každých 15 minut vystřelí do vesmíru další růži. Těkávé oleje se mění antigravitací a Chanel jim dává jména. A tak jejich pop-up lázně voní asi jako růže, když se nese na hladině; parfém se neustále vypařuje do saun a hlavní reverberační komory – otáčivý sud s párou. Tvůj odraz se chytá na hladké kachličky. Stoupám, mokrý, do dřevěné sauny, oděný jen v páře a nikoho to nezajímá. Lázně dodržují stejná rituální schémata jako noční kluby. Oči mi sklovatí, pohled se mi stáčí, dívka z klubu se blíží znovu ke mně jako nižší božstvo, zapisuje mé kroky, všechny části mého těla odmontované, v mraku, piju panáky rumu z prázdných lahviček od PrEPu, loupu nástěnné malby postav z Tom of Finland na obloucích. Zahlédnu tvou siluetu znovu, kdovi o kolik hodin později, v jisté hustotě páry barvy šerku, pak znovu v solné komoře, když otevřu oči pod vodou, a jak mě páli, neseš se tam, chromozomální, nerozhodná. Podlaha klouže, když vycházím. Jdeme domů vyprázdnění, spíš jako pletivo pórů než pevný objekt. Mé vlasy jsou mokré a jsou cítit po sépiovém inkoustu a levanduli. Broukám si Princovo "I Would Die 4 U."

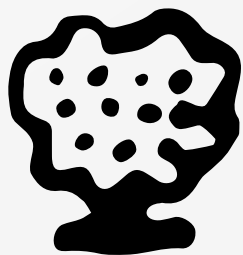
Magdalena Mitterhofer & Shade Thérét

Mezi oknem a zdí, 2018
performance

Očividně se musíme neustále stěhovat z jednoho provizorního bydliště do druhého. Jeden z mých nesčetných nových sousedů mi sdělil, že když byli ještě malí, ještě předtím, než taneček o sedmi krocích pracovního týdne ohraničil žlutomodré propojené smyčky dne a noci, byl vlastně holka:

Nedostatek enzymu 5-alfa-reduktázy způsobil, že se jejich hormonální křivka vydala směrem, který by lékaři nazvali „abnormální“. Gradient od estrogenu k testosteronu a dihydrotestosteronu se klonil spíš k tomu ženskému: její koule sestoupily až v pubertě, kdy ho zasáhla druhá chemická vlna. Několikrát si změnili jméno.

Řekli mi, že v Dominikánské republice existuje město, které se jmenuje Las Salinas, a tam je to prý docela běžné – říkají jim *guevodoce*, vlastně „penis ve dvanácti“. Prý toho byly jednu chvíli plné noviny. Lidé mu občas ještě řeknou „slečno“. Lidé mi ještě občas řeknou „slečno“, i když jsem byl přiřazen na druhou stranu. Přejde ke mně (nebo já k ní), když tancuju, nebo během takových těch nejasných, metafyzicky neurčitých chvil: při žaludeční nevolnosti z novinových titulků o další davové střelbě na neukleidovském závoďišti nebo v nočním klubu ve vedlejším městě, nebo když se měsíc vyhoupne nad obzor a je mastný, hučící, takový krvavý pomeranč (zdá se, že každý druhý člověk na chodníku nebo uprostřed zchátralé ulice padá na koleno a nabízí jí prsten, zatímco se dechovka kroutí do Möbiova pásu).

Matuš Buranovský
is for #matusvofuture, 2018
MacBook Pro (Retina, 15 palců, polovina roku 2015)

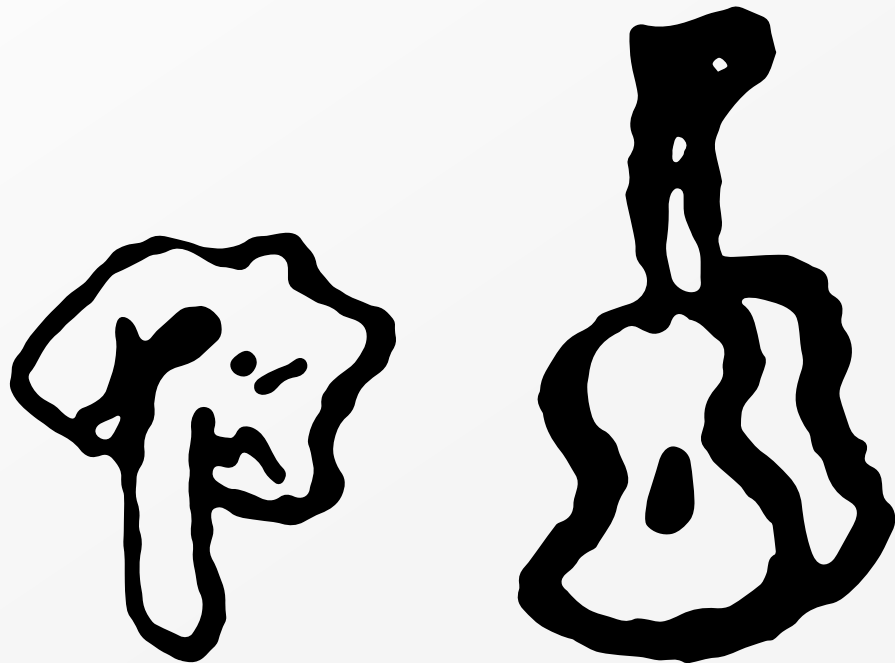
Pekařka mi u páry plující nad dvěma šálky kávy s kardamomem říká, že poslední dobou vidá darebný hashtag po celém táboře: "#matusvofuture". Je vyleptaný do pásů gumové izolace, vytištěný na billboardech, vykopaný do oblázků zenové zahrady, kterou vlastní smečka běžových vlků odvedle. Nemám tušení, o čem mluví. Hádám ale, že je to další populistické politické hnutí nebo jen další PR senzace tažená stoupenci blockchainu. Bochníky nakynuly. Než se postará o svůj sbor či děti kvásku, vyčte Pekařka naši budoucnost z kávových zrn: znamená zahrnují inkoustové tiskárny, strašidelné chodby amerického rezavého pásu a ostřelovači rozmístění na mostech. To poslední, říkála, může odkazovat ke hrotu pera nebo tužky.

Annie Sprinkle
Sex Kitchen poster, 1992
plakát

Jednou z knih, kterou si přenáším z pokoje do pokoje, z obydlí do lodi, do dřevěného purpurového zepelínu a do dalšího obydlí, je *Cestovatelský průvodce po planetě Orgasmus* od Annie Sprinkle, Ph.D., rodným jménem Ellen F. Steinberg. Na své nové jméno Sprinkle, což znamená postřík nebo posyp, přišla v polostavu zjevení. Jednou jsem četl rozhovor, ve kterém prohlásila: „Lákaly mě posypky na kopečcích zmrzliny (jsem tak trochu blázen do cukru!) a zbožňuji vodopády, moč, vaginální sekrety, pot, cokoli vlhkého. Takže jméno ‚Annie Sprinkle‘ se zdálo být dokonalé.“

Myslím, že k oživení zájmu o její práci došlo před nějakou dobou, když oceán začal ztrácet svou modrou barvou. Autorka knihy (*1954, Filadelfie, Pensylvánie, USA) a její partnerka Beth Stephens (*1960, Montgomery, Západní Virginie, USA) po desetiletí vířily normativní vody: první jako filmová tvůrkyně a fotografa, udávající směr v queer a lesbické kultuře od 80. let, druhá jako pornoherečka a feministická striptérka, která v 70. letech začala pracovat jako aktivistka za práva sexuálních pracovníků. Pak odstartovaly „ekosexuální“ projekt, který přistupuje k tělesu země jako k rozsáhlé erotogenní zóně, schopné přijímat a dávat slast, bez možnosti rozlišit mezi její pokožkou a jícnem. Člověk se může označit za ekosexuála společně s jakýmkoliv dalším existujícím označením pro sexuální pud. Sprinkle a Stephens se provdaly za ne-lidské entity od Apalačských hor po samotný Měsíc. Minulý týden jsem pořádal sólový obřad se vskutku temným šerem barvy granátového jablka. Proč ne?

Ale provdaly by se za psa? Má v ekosexuálním kodexu pes jiný soubor ne-lidských práv než řeka Ogooué v Gabonu? A kdo nám vůbec dává právo udělovat ne-lidská práva?

Nat Marcus
Štvaný, 2018
text

Když netancuju, neprohrávám peníze, nejezdím po obrazovce nebo nejsem zavřený v kanclu, píšu. Píšu básně do sešitu schovaného pod postelí nebo na vlnitý povrch dopravních kontejnerů, to když jdu rybařit (což se při čekání, až se z neviditelného stane čitelné, může zdát podobně psaní básní. Nebo čekání na tvé návštěvy). Loni jsem vydal sbírku nazvanou *Duchovní cesta kolem světa*. Vytiskli mi ji v rozpadající se tiskárně patřící rodině volavek na jižním předměstí (mraky obchodů s věcmi z třetí ruky, barely se šafránem a lovcí sladké kořisti v Galeries Lafayette, kde loni vybuchlo potrubí).

Má předchozí knížka *Institut nehybnosti / Nanebevzetí dívky z klubu*, která je tak trochu o tobě nebo o nás (námi se stávám, když tancuju nebo hraju), o ní, již on je a naopak, o ani jeden z nich to není, a o zázracích atakdále, není dosud vydaná. Občas, abych si přivydělal pár babek, vyplacených v thajské kryptoměně (to aby mé daňové přiznání vypadalo vyrovnané), si беру práci navíc od podzemní textové služby dostupné skrz kanál pár bloků na východ od Závodiště. I tu má v rukou rodina volavek. Může jít o přepisy rozhovorů s Kylie Minogue či o psaní textů pro rozpadající se technologické start-upy sídlící v Riu.

Hodně toho děláme pro galerie a muzea, která už outsourcovala většinu potřebné intelektuální práce, protože pozice kurátora byla označena za finančně nevhodnou. Píšeme eseje do katalogů a texty na zdi výstav, které nikdy nevidíme. Minulý týden jsem jeden takový napsal pro jednu výstavu v Praze. Volavky mi zazpívaly, že kurátor žádá něco, co by odkazovalo na sebe sama, a když jsem tak přemýšlel, kterou z těch rulet mých já, která mě vytvářejí, asi tak zmínit, oči se mi zaplavily slzami jako rybami, které se mi nikdy nepodaří chytit do mé bazarové sítě na motýly.

Navštívíš mě ještě někdy? Ale hlavně, přečteš si mě někdy?

Doprovodný program 5/5 Recitál v sauně od Valentýny Janů. 15/5 Terapeutické sezení s tranzit.cz. 30/5 Komentovaná prohlídka s kurátorem. 2/6 Performance a přednáška Sophie Jung, organizovaná ve spolupráci s Hope Recycling Station. 13/6 Série přednášek a dernisáž.

A Guiding Dog for a Blind Dog

25/4 – 17/6 2018
Vernisáž
24/4 18H00

Participující subjekty

Josefin Arnell
Matuš Buranovský
Veronika Čechmánková
Maria Gorodeckaya
Dorota Gremlicová
Saemundur Thor Helgason (feat. Anna Mikkola & Gnax Type)
Lukáš Hofmann
Hope Recycling Station
Valentýna Janů
Sophie Jung
Tomasz Kobialka & Friends
Nat Marcus
Magdalena Mitterhofer & Shade Thérét
José Montealegre
Federica Partinico
Sóley Ragnarsdóttir
David Střeleček
Valinia Svoronou
Tereza Sýkorová
tranzit.cz
Andrew Wagner
Nico Walker
and others

Kurátor

Lukáš Hofmann

Text

Nat Marcus

Asistent výzkumu

Besfort Nedjbi

Za podpory od

Goethe-Institut

Zvláštní poděkování

Michal Novotný

Vodící pes slepého psa nás přivádí do média současného umění, načez se zastaví a začechá.

Zprávy bývají falešné a horizont relativní. Hnutí za placatou Zemí vzkvétá, zatímco lidé pořádají závody dronů a stavi obydlí uprostřed oceánů. Pořádáme přednášky v saunách a prezentujeme je jako umění, ale bankéři si nadále kupují obrazy. Normalita je tvarována podle potřeb zainteresovaných mocností a stran; je křehkým nástrojem, který poukazuje na to, co je *abnormální, neskutečné, nežádoucí*. Slova však sedí na nejasném, mlhavém podkladu. Jakmile slovo vyznačí jasnou hranici, demarkační čára poskočí a rozpadne se jako pěna. Z tohoto mokrého prahu vstupuje v galerii Futura do života výstava *A Guiding Dog for a Blind Dog (Vodící pes slepého psa)*, jejímž kurátorem je Lukáš Hofmann / Saliva, finalista Ceny Jindřicha Chalupeckého za rok 2018.

Lukáš Hofmann je známý svými hutnými performancemi, které jsou vlastně sbírkami smyslových informací, rituálními formáty, ztělesněnými moodboardy, které jako by následovaly nevyslovené principy, jako je třeba... život. Skupinová výstava v Galerii Futura je v podobném duchu složená ze suvenýrů, předmětů, uměleckých děl, performancí a přednášek. Vystavené práce však ani tak nepřehrávají axiomy, jako spíš zkoumají jemné pletivo reality – otevřené pravdy, podle nichž rozeznáváme, kdy skutečnost puchří a kdy hrozí, že se roztrhne. Práce se tematicky rozpinají od sociologického konstruktů pracovního týdne po debaty o tom, zda je Země skutečně kulatá. V rámci svých spekulací jednotlivá díla vytvářejí vlastní pletiva: žilnaté a rozvážené síťoví z větví a průmyslových pásů Davida Štrelečka visí pod stropem ve spojovacím uzlu galerie; ve výši očí se vyjímá pryskyřicový portrét psa od Sóleye Ragnarsdóttira; po lýtku návštěvníka se natahuje z podlahy kostra – socha od Josého Montealegreho – opřená o římsu z pospojovaných dlaždic.

Výstava *A Guiding Dog for a Blind Dog* představuje díla, která spojují vztah kořenoví: jsou propojena horizontálně, bez centrální osy, pohledu nebo místa. Během trvání výstavy rozpulsují tuto síť živá vystoupení, např. jednoaktovka zabývající se identitou instituce z pera umělecké organizace Tranzit, performance a přednáška Sophie Jung nebo recitál Valentýny Janů v pražské iSauně. Možná se zdá zvláštní, aby se umělecký výstup odehrál ve dřevem obložené místnosti plné páry. Nebo také ne. Stejně tak je možná atypické prezentovat práci módní stylistky v galerii, jako to v tomto případě dělá Nico Walker. Avšak dialog prolínající se touto výstavou je stejnou měrou o kódech reality jako o kódech současného umění, přičemž jejich hranice se samozřejmě víc podobá mřížoví než skutečné zdi.

Text této brožury, vystavený ve formě uměleckého díla, sloužil jako anotace a komentář k výstavě. Prezentován bude také v katalogu koncipovaném a vydaném Parallel Practice, který bude obsahovat dokumentaci a rozhovory s umělci. Spíše než jako katalog ho budete číst jako ročenku ke světům, které toto jaro hýbou Futurou, ať už vám budou připadat placaté nebo kulaté. V tuto chvíli čtete první kapitolu – prostou změň inkoustu na papíře.